

Люсі Мод Монтгомері

ԵԳԻԴ

ің сәғиби
Зелені Дахи

Добрі зірки у твоїм гороскопі:
Вся ти — і дух, і вогонь, і роса.

Роберт Браунінг

Малант, доброта, правда

Усвітню славу канадській письменниці Люсі Мод Монтгомері (1874–1942) принесла серія книг про рудоволосу дівчинку-сироту на ім'я Енн Ширлі. Ці книги й сьогодні перевидаються мільйонними накладами в США, Канаді, Великій Британії, Австралії, перекладаються багатьма мовами, за ними знято фільми, серіали-аніме, створено театральні постановки. А містечко Кевендіш на острові Принца Едуарда біля берегів канадської провінції Нова Шотландія, де народилася сама Люсі Монтгомері й де відбувається дія її книг, стало однією з визначних пам'яток Канади й місцем паломництва туристів і шанувальників творчості письменниці.

В основі книг Люсі Монтгомері — її дитячі враження. Вона рано втратила батьків, виховувалася в дідуся з бабусею, потім навчалася в університеті, працювала вчителькою в сільській школі. Але все змінилося в долі молодой письменниці після виходу друком у 1908 р. її першої книги «Енн із садиби Зелені Дахи». Успіх книги був нечуваним. Недарма сам Марк Твен назвав рудоволосу героїню Монтгомері «найзворушливішою та найчарівнішою дитиною в художній літературі від часів безсмертної Аліси».

Ця жвава та сповнена гумору повість без усякої повчальності допомагає дітям і підліткам розібратися в складних стосунках дорослих, навчає терпінню та чуйності, умінню побачити найкращі риси в душі кожної людини, строгості до себе й поблажливості до слабостей інших. Сповнена життєвої правди й доброти, ця книга, що, у першу чергу, звернена до юних переселенців рудоволосої Енн, не залишить байдужим і дорослих читачів: адже всякий, хто хоч одного разу тримав у руках твори Люсі Монтгомері, знає, які світлі почуття вони народжують!

Місіс Рейчел Лінг дивується

Будинок місіс Рейчел Лінд стояв там, де широка дорога, що веде в сільце Авонлея, пірнала в невелику долину. Там її перетинав струмок, що брав початок у лісі, який оточував садибу Катбертів. Це був спокійний і гречний маленький потік, і протікав він повз будинок Ліндів, дотримуючись пристойності.

Місіс Лінд належала до тих жінок, які, відчуваючи жваву цікавість до справ ближніх, чудово справляються й зі своїми. У домі в неї все блищало, а сама вона була підпорою благодійної організації при місцевій церкві. Однак у місіс Лінд вистачало часу й на те, щоб посидіти біля вікна кухні зі спицями в руках, поглядаючи на дорогу. Тому що Авонлея розташовувалася в основі невеликого півострова, що виступав у затоку

Святого Лаврентія, усякий, хто прямував туди, опинявся під пильним поглядом Рейчел Лінд.

Якось увечері на початку червня вона сиділа в кухні на звичайному місці. Сад, що розкинувся на схилі пагорба за будинком, стояв у чудовому уборі блідо-рожевих квітів. Томас Лінд — скромна людина, якого в Авонлеї всі називали «чоловік Рейчел Лінд»,— сіяв ріпу на схилі за корівником, і Метью Катберту, сусідові, теж належало б сіяти свою на полі біля Зелених Дахів. І, однак же, ось він — Метью Катберт, о пів на четверту, у будній день, їде по дорозі через долину легкою ресорною бідаркою^{*}, запряженою гнідою кобилою. І що ще дивніше — на ньому його найкращий костюм і білий комірць.

* Бідарка — двокілісний кінний візок.

Якби це був якийсь інший житель Авонлеї, місіс Рейчел, хвилинку подумавши, легко змогла б дати відповідь на запитання, куди й навіщо він прямує. Але Метью так рідко залишав дім, що тільки найнезвичайніші обставини могли змусити його вирушити в дорогу. Він був людиною замкнутою, і товариство незнайомих людей було для нього тяжким випробуванням.

Місіс Рейчел довго сушила голову, але так ні до чого й не додумалася, і вся принадність безтурботного вечора була для неї втрачена.

— Доведеться після чаю сходити в Зелені Дахи й усе з'ясувати в Мерілл,— вирішила ця гідна особа.— Метью ніколи не їздить у гості. І в місті йому зараз теж нічого робити. Ну просто загадка, скажу я вам!

Сказано — зроблено. Після чаю місіс Лінд вирушила в Зелені Дахи, добре хоч їти було недалеко. Від долини Лінд до просторого, потопаючого в зелені будинку, де жила родина Катбертів, було не більше, ніж чверть милі — спочатку по дорозі, а потім по довгій бічній стежці. Батько Метью, такий самий відлюдник, як і його син, постарався розмістити садибу якнайдалі від сусідів, біля самого лісу. Тому Зелені Дахи було ледь видно з дороги, уздовж якої розташовувалися інші будинки Авонлеї.

— Нема чого дивуватися, що Метью та Мерілл обоє трохи дивні, адже живуть вони так уособлено,— говорила місіс Лінд самій собі, крокуючи обсадженою шипшиною стежкою.— Та обоє вони, здається, задово-